

עפ"ג 25058/02/20 - לד"ב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

09 דצמבר 2020
עפ"ג 25058-02-20

בפני כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופט יואל עדן
כב' השופט גיל דניאל

המערער:

לד"ב
ע"י ב"כ עו"ד שרית עוז, סנגוריה ציבורית

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תהילה גלנטה, פמ"ד-פלילי

ערעור על גזר דינו של בימ"ש השלום באילת (כב' השופט שי ברגר) בת"פ 38056-08-16 מיום 31.12.19

פסק דין

כללי

המערער הורשע על סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון כתב האישום ללא הסכמה עונשית, בביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ונדון לביצוע של"צ למשך 150 שעות, מאסר מותנה של 6 חודשים לבל יעבור כל עבירת אלימות תוך 3 שנים ולתשלום פיצוי למתלון בסך 2,000 ₪.

לאחר שהמערער כבר סיים לבצע את עבודות השירות; ולאחר שהוא עומד בתשלומים שנקבעו כדי לשלם את הפיצוי שהוטל; הפנה המערער את ערעורו אך כנגד עצם הרשעתו, היינו, כנגד קביעת ביהמ"ש קמא שלא לדון את המערער לעונשים ללא הרשעה.

ההליכים בביהמ"ש קמא

מכתב האישום בו הודה המערער עולה, כי בעת הרלבנטית הוא עבד כנהג מונית באילת, ועל רקע ויכוח שהיה לו עם נהג מונית אחר (להלן: "המתלון"), הוא העמיד את מוניתו בערב של יום 02.12.15, ליד המונית של המתלון; ניגש אל המתלון וכינה אותו "קוקסינל"; חבט על מראת הרכב של המתלון; נצמד עם גופו אל גופו של המתלון ונגח בפניו. כאשר המתלון ניסה להגיב, אחז המערער בחולצתו של המתלון וחבט בו באגרוף לפניו; הצמיד אותו למונית והמשיך לחבט בו בפניו.

הדיונים בביהמ"ש קמא התמשכו מסיבות שונות, גם בשל דחיות מטעם ביהמ"ש אך בעיקר בשל אי התייצבות המערער לדיונים (כך, הוצא כנגד המערער צו הבאה לאחר שלא התייצב לשיבת ההקראה הראשונה שנקבעה ליום 22.01.17; לא התייצב לשיבת 06.11.17 והמשטרה נדרשה לנסות ולאתרו; לא התייצב לשיבת 22.05.19 והתחייב להמציא

אישור רפואי; הוחלפו למערער מספר עורכי דין מטעם הסנגוריה הציבורית מסיבות שונות; המאשימה החלה בהבאת ראיותיה, אך המתלונן ביקש פטור מלהעיד בשל מצבו הרפואי או, לחלופין, לשמוע את עדותו בירושלים. ואכן, באישור נשיא בימ"ש השלום בירושלים שמיעת המתלונן הייתה אמורה להתקיים בבימ"ש השלום שם, אולם בין לבין הגיעו הצדדים להסדר שכאמור, כלל תיקון כתב האישום וטעון חופשי לעונש; לאחר מכן נדרשה אורכה לשם קבלת תסקיר שירות המבחן) עד שגזר הדין ניתן, בשעה טובה, ביום 31.12.19 (בהערה אוסיף, כי גם במסגרת הערעור נדחה הדיון: חמש פעמים לבקשות המערער או באי כוחו ופעם אחת נוכח מגפת הקורונה).

תסקיר שירות המבחן (מיום 27.10.19) אשר הוגש בעניינו של המערער ציין, כי המערער היה באותה עת כבן 40, התגורר בפתח-תקוה, נשוי בשנית ואב לילד כבן חצי שנה. הוא עלה ארצה מארגנטינה בהיותו כבן 20; סיים 12 שנות לימוד; וקיבל פטור משירות צבאי. המערער נישא לראשונה בהיותו כבן 19, ועלה ארצה עם אשתו וילדיה; כעבור כ-3 שנים נפרדו, האישה חזרה לארגנטינה עם ילדיה, אולם בשל ביורוקרטיה הליכי הגירושין נמשכו זמן רב, ורק לאחרונה קיבל המערער את תעודת הגירושין. עם בת זוגו הנוכחית מקיים המערער קשר זוגי מזה כ-3 שנים, ובנוסף לתינוק המשותף, בעת עריכת התסקיר הייתה אשת המערער בהיריון.

שירות המבחן הוסיף וציין, כי המערער לקח אחריות על מעשיו, תוך שמסר כי יש לו היכרות קודמת עם המתלונן על רקע עבודתם כנהגי מוניות בחברות שונות. המערער טען, כי ביום שקדם לביצוע העבירה, פרץ ויכוח מילולי בין השניים לאחר שהמתלונן אסר על המערער להסיע לקוחות משדה התעופה, למרות שלא הייתה לו סמכות לעשות כן. הוויכוח המילולי התחדש שוב למחרת, עד שהמערער תקף את המתלונן פיזית כמתואר בכתב האישום.

המערער הביע צער, בושה וחרטה על מעשיו; עזב את עבודתו ואת העיר אילת; ועבר להתגורר בפתח תקווה.

וכך צוין בתסקיר:

"התרשמנו מאדם אשר לאורך השנים משקיע מאמצים בתפקוד תקין ונמנע מהתנהגות שולית. ד' דיווח על תפקוד תעסוקתי יציב, חרף מצבו הבריאותי הלקוי ועל חיי משפחה מיטיבים.

אנו מבינים כי בעת ביצוע העבירה, היה נתון במצוקה רגשית והגיב באופן אימפולסיבי ואלים. אולם, התרשמנו כי מדובר בהתנהגות חריגה אשר אינה מאפיינת אותו בדרך כלל ואשר נמצאת בפער להתנהלותו היום-יומית... הפרמטרים שנבדקו מעידים על רמת סיכון נמוכה בהתנהלות אלימה בעתיד...

אנו מתרשמים כאמור, כי ד' לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מגלה מודעות להשלכותיהם ולאסור שבהם. בהתאם לזאת, ונוכח התרשמותנו, כי אינו בעל דפוסי התנהגות אלימים או שוליים, אנו סבורים כי אין צורך בהתערבות טיפולית של שירותנו.

אנו סבורים כי העונש ההולם במקרה זה, הינו של"צ, אשר יש בו כדי לחבר באופן מוחשי, בין מעשיו לבין אחריותו לתוצאותיהם ובכך להקטין את הסיכון להישנות ביצוע העבירות וזאת באמצעות תרומה לחברה...

בנוגע להרשעתו בדיון - ד' מסר כי אינו מעוניין לשתף את מקום עבודתו אודות קיומו של ההליך המשפטי, היות וחושש מתגובתם לכך. לפיכך, לא הוצגו בפנינו נימוקים קונקרטיים באשר לנזק שעשוי להיגרם לו כתוצאה מהרשעה. לכן, ונוכח אופי העבירה, לא נוכל להמליץ במקרה זה על ביטול הרשעתו בדיון.

לאור כל האמור, נמליץ כי בנוסף לצו השל"צ, יוטל על ד' מע"ת מציב גבולות".

ביהמ"ש סקר בגזר דינו את כל הנתונים הרלבנטיים; את הפסיקה שהוצגה לעיונו; את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי המערער ומידת עוצמת הפגיעה בערכים אלה; ומצא כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, כאשר עונשו של המערער צריך להיות מוצב בחלק האמצעי של מתחם זה.

אשר לשאלת ההרשעה, מצא ביהמ"ש, לאר שסקר בקצרה את הכללים שהותוו בפסיקה למקרים כגון אלה, כי אין מקום לביטולה. וכך ציין ביהמ"ש:

"לא די באמירה כללית לשם הצדקת ביטול הרשעה, בייחוד נוכח העבירה המיוחסת לנאשם. הגם שהנאשם נעדר עבר פלילי אין בכך משום חוסן. לא מצאתי שהוכחה כל פגיעה קונקרטית משמעותית בנאשם ועצם הסטיגמה הפלילית נדרשת להיותר, גם כחלק מהצבת הגבולות העתידי. כעת, השיקול העיקרי הוא להרשיע את הנאשם ולהעביר גם מסר לציבור, שמי שמתנהג בצורה שכזו יוכתם בכתם פלילי וייענש".

בסופו של יום, ולאחר שביהמ"ש שקל את כל נסיבותיו האישיות של המערער, דן אותו לעונשים המפורטים לעיל.

הטענות בערעור

טענותיה העיקריות של באת כוח המערער, עו"ד שרית עוז, הן, כי ביהמ"ש קמא שגה בפרשנותו את ההלכה המחייבת הוכחת נזק קונקרטי כדי לבטל הרשעת נאשם שנקבע כי עבר עבירה; כי בכל מקרה, עלה בידי המערער להוכיח, אם בפני הערכאה קמא, ויתרה מכך בפני ערכאת הערעור, כי במידה וההרשעה תיוותר על כנה ניזקו יהיה רב ביותר; כי לא ניתן המשקל הראוי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ועד לגזירת הדין, ובמידה והתיק היה מתנהל היום, ניתן היה לסיימו במסגרת של "הסדר מותנה"; כי לא ניתן המשקל המספיק לנסיבות ביצוע העבירה ולפגיעה הנמוכה בערכים המוגנים; וכי במיוחד לא ניתן המשקל הנכון והראוי לנסיבות האישיות של המערער. לטענתה, מדובר במי שהיה נהג מונית בעת ביצוע העבירות, אך לאחר מכן עשה רישיון לשמש כנהג ציבורי ועבד בחברת "אפיקים" כנהג אוטובוס. במהלך עבודתו ב"אפיקים" עשה קורס להסעת ילדים, אולם אפילו טרם סיום ההליכים בביהמ"ש קמא הוסבר לו שאם יורשע לא יוכל להתקדם ולעבוד כנהג להסעות ילדים. לטענת המערער ובאת כוחו, הוא פוטר מעבודתו ב"אפיקים", אך לא הובא לכך כל תיעוד, ולדברי הסנגורית, אמנם **"אין מסמך של פיטורין, אך מערכת היחסים בין המעביד למערער הייתה טובה ופשוט אמרו לו שהוא לא יוכל להיות נהג הסעות ילדים"**. מתברר, כי לא נאמר לו שלא יוכל להמשיך לעבוד כנהג הסעות כפי שעבד עד כה, אולם המערער בחר לעבור ולעבוד ב"בזן" ולשם כך לעשות שימוש ברישיון המיוחד שהיה לו להובלת חומרים מסוכנים על רכב כבד. נטען, כי את הרישיון האמור יש לחדש בכל שנתיים וכי לאחרונה חודש הרישיון בחודש נובמבר 2019, ועל כן, ובהתאם להוראות החוק, הרשעתו תמנע מהמערער לחדש את הרישיון הספציפי הזה בנובמבר 2021. לדברי הסנגורית, **"הרבה פעמים מתקבלות החלטות על בסיס חשש לפגיעה באופק תעסוקתי. פה מה שאני טוענת שהאפשרות שהמערער יאבד את הרישיון כתוצאה מכך את מקום העבודה ב-11/21, היא נזק קונקרטי... הנזק הקונקרטי הוא בכך שאם לא יחדש את הרישיון, לא תהיה לו עבודה. מפנה לחוק"**.

עוד הוסיפה הסנגורית וטענה, כי המערער נכה ולא יכול לעבוד בכל עבודה (הוגשו על כך מסמכים) ומשכך יקשה עליו

למצוא עבודה הרבה מעבר לקשיים שיש לאנשים שאינם מוגבלים; כי מדובר בעולה חדש, אשר גרושתו עזבה את הארץ והשאירה אותו עם החובות; וכי **"הרבה פעמים מתייחסים לנסיבות אישיות של אדם שנלחם, עולה חדש, נלחם על תעסוקה. אפשר להתרשם מהדברים של שרות המבחן. הוא נקלע לסיטואציה הזו, התחרט עליה, המקרה ישן..."**

הסנגורית הפנתה למספר פסקי דין (כולל פסק דין של המותב קמא), בהם הסתיימו ההליכים בדרך של אי הרשעה אף כאשר היה מדובר באירועים קשים מאלה שבפנינו, ואף הפנתה לפסק דין של ביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע (בהרכב מעט שונה), במסגרת עפ"ג 40297-02-20, אלא שכבר כאן ראוי להדגיש, כי פסק הדין הנ"ל אינו דומה, לשון המעטה, בנסיבות המערער דהתם לנסיבות האירועים והמערער שבפנינו, ומוטב היה לו כלל לא היה מובא אותו פס"ד, שהודגש בו, כי מדובר במקרה חריג שבחריגים, לאור נסיבות חריגות במיוחד, כתמיכה לטענות הערעור.

לעומתה טענה באת כוח המשיבה, כי "צריך לתת לרשות הרלוונטית לשקול האם בגלל העבירה שעבר המערער, הוא מתאים להמשיך להיות עובד של אותה חברה ולא רק שאלה של הרשעה או אי הרשעה". לעמדתה, אין כל מקום להתערב בפסיקה ביהמ"ש קמא; ביהמ"ש היטיב ללכת בדרך שהותוותה בפסיקה; והמערער לא הוכיח שייגרם לו נזק במידה ויורשע, באופן שיצדיק את אי הרשעתו, שכן גם אם לא יוכל להמשיך באותה עבודה בה הוא עובד היום, אין כל מניעה שיעבוד כנהג במקומות אחרים, אפילו בחברת "אפיקים" (אם כי אולי שלא בהסעת ילדים, דבר שלא הוכח ולא הועמד במבחן). לא כל פגיעה בנאשם שמורשע יכולה להצדיק אי הרשעה או עמידה בדרישות הפסיקה בכל הנוגע להוכחת ה"נזק הקונקרטי"; ובכל מקרה, גם נסיבות ביצוע העבירה, לכשעצמן, אינן יכולות להצדיק את אי הרשעתו של המערער.

דין והכרעה

הכלל שנקבע בפסיקה הוא, כי מי שהובא לדין ונמצא אשם - יורשע בעבירות שיוחסו לו. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרת העבירה, רשאי ביהמ"ש לנקוט בחלופה של הטלת ענישה ללא הרשעה (ר', למשל, בר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל**; ע"פ 2513/96, 3467/96 **מדינת ישראל נ' שמש ואח'** ועוד). סעיפי החוק הדנים באפשרות חריגה זו, לא קבעו דפוסים נוקשים ומוגדרים מראש, אימתי ישתמש ביהמ"ש בסמכותו להטיל ענישה ללא הרשעה, והסתפקו במנינים של הנתונים העיקריים, אשר אותם רשאי ביהמ"ש להביא בחשבון והם נסיבות העניין, ובכללם אופיו של הנאשם, עברו, גילו, תנאיו בביתו, בריאותו הגופנית ומצבו השכלי, טיב העבירה שעבר וכל נסיבה מקילה אחרת. בתי המשפט הם אלה שיצקו תוכן לשיקולים כלליים אלה, על סמך הקווים המנחים שקבע המשנה לנשיא, כב' השופט שלמה לוין, בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (מיום 10/08/99), שם נקבע, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: מחד גיסא, כי ההרשעה תסב פגיעה חמורה לנאשם; ומאידך גיסא, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ובאינטרס הציבורי. מהפן השיקומי נקבע, כי יש לשקול האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; מהי חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה; מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמדו זה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעשה עבירות נוספות; האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית, או שמא מדובר בהתנהגות מקרית; יחסו של הנאשם לעבירה והאם הוא נוטל אחריות לביצועה ומתחרט עליה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ועוד. מן הפן הציבורי נקבע, כי יש לשים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה והצורך בהרתעת הרבים.

ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה הינה בגדר חריג שבחריגים, וכי, כאמור, מי שביצע עבירה יש להרשיעו בדין. כך הודגש בעניין ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' איתמר ביטון** (מיום 23/07/09), כי **"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע ביהמ"ש, כי הפגיעה הקשה שתגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב"** (פסקה 7 בפסק הדין).

הרשעתו של מי שביצע עבירה, הינו חלק מאכיפת חוק שוויונית ומאינטרס ההרתעה הציבורית. אכן, ביהמ"ש מוסמך ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור תוך הימנעות מהרשעה, אך ההימנעות מהרשעה של נאשם בגיר שביצע עבירה, מהווה חריג, שיופעל רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן ביותר (ר', למשל, ע"פ 8528/12 **אלין ציפורה נ' מדינת ישראל**, חוות דעתו של כב' השופט שוהם מיום 3/3/13 ולפסקי הדין המובאים שם).

מהפסיקה הענפה בעניין זה עולה, כי על ביהמ"ש לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה, אם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. רק בשלב השני יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע **"פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם"**, שאינה שקולה לאינטרס הציבורי שבהרשעה.

שלא כטענת ב"כ המערער בעניינו, כאילו חל כרסום בהלכה המחייבת פגיעה קונקרטית בנאשם המבקש לבטל הרשעתו, הרי שההלכה שיצאה מלפני ביהמ"ש העליון שונה תכלית שינוי. נקבע, כי בבוא ביהמ"ש לבחון את הנזק שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בדין, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. כך, בע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (חוות דעתו של כב' השופט שוהם מיום 01/01/13) נקבע, כי קבלת הגישה לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, **"תחייב את ביהמ"ש להידרש לתרחישים תאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על היתכנות של אותם תרחישים"** (ר', גם, ע"פ 2862/12 **מילמן נ' מדינת ישראל**, מיום 24/1/13; רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל**, מיום 31/12/12; רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מדינת ישראל**, מיום 26/2/13; רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, מיום 10.11.14).

על הלכה זו חזר ביהמ"ש העליון ביתר שאת ברע"פ 3598/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (מיום 10.6.2014):

"בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם. כפי שצינתי לאחרונה בעניין שמואלי, שם דובר בנאשם קטין, כי 'אין מקום להניח כי כל הרשעה של קטין צפויה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרותו להשתקם', ובוודאי שאין מקום להנחה מעין זו, אך משום שמדובר בנאשם נטול עבר פלילי. אימוץ עמדתו של המבקש תוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של חריג ההימנעות מהרשעה, ולהחלתו של החריג גם במקרים בהם אין כל סיבה ממשית לכך".

ומן הכלל אל הפרט.

באשר ל"סוג העבירות ונסיבות ביצוען", אף אם מדובר בעבירה של "תקיפה סתם", הרי שהמערער הפגין אלימות קשה ביותר כלפי המתלונן על רקע של ויכוח שהיה יום קודם לאירוע, ונדמה כי בנסיבות אלה לא ניתן "לוותר" על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרס הציבורי הכללי.

אך גם בנסיבות האישיות-פרטניות של המערער לא נמצא כל נימוק המצדיק ביטול הרשעתו בדין.

כמצוין בתסקיר שירות המבחן, המערער בחר שלא להוכיח (בכתובים או בכל דרך אחרת), כי לא יוכל לעבוד יותר במקומות העבודה בהם עבד בתקופה האחרונה, מחשש שמא חשיפתו את מצבו המשפטי יביא לפיטוריו המידיים. העובדה שבחר לעזוב את העבודה בחברת "אפיקים", כיוון שהבין שלא יוכל לעבוד שם בהסעת ילדים במידה ויורשע (ולא ניתן לומר, כי הרשעה בעבירת אלימות אינה מהווה עילה מספקת שלא לתת לעבריין לעסוק בהסעת ילדים), אינה מוכיחה, כשלעצמה, שלא יכול היה להמשיך לעבוד שם באותו התפקיד בו עבד עד לבחירתו לעבור קורס של נהג הסעות ילדים. אלא שבכך לא תמו בחירותיו השגויות של המערער, שכן הוא בחר לעבור לעבוד דווקא בעבודה המחייבת, כטענת באת כוחו, אישורים על כך שאין לו הרשעות בפלילים. המערער עבר לעבודה זו זמן קצר ביותר **טרם** נגזר דינו בביהמ"ש קמא (והעניין כלל לא הובא לפתחו של שירות המבחן אשר תסקירו הוכן עוד לפני המעבר לעבודה חדשה זו), והוא היה חייב לדעת, כי אין לו זכות קנויה לכך שלא יורשע.

אך מעבר לכל אלה, צודקת באת כוח המשיבה, כי המערער אמור למסור למעסיקיו את כל הפרטים הנכונים והעדכניים בנוגע לנסיבותיו, כולל ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, והם אמורים להחליט אם להעסיק אותו, בכל עבודה שהיא בחברתם, כשכל המידע פרוש לפניהם.

כך או כך, כפי שקבע ביהמ"ש קמא, המערער לא הוכיח כי לא יוכל לעבוד במידה והרשעתו תישאר על כנה. ייתכן ולא יוכל להמשיך לעבוד בהובלת חומרים מסוכנים, כטענתו; ואף ייתכן ולא יוכל לעבוד בהסעת ילדים, כטענתו; אך הוא לא הוכיח שיש מניעה לכך שיוכל לעבוד כנהג במקום אחר, אשר אינו מחייב אותן דרישות שלטענת המערער דורשים בשני מקומות עבודה אלה. "נזק קונקרטי" אין משמעו בהכרח, שהנאשם לא יוכל להמשיך לעבוד באותו מקום עבודה שהוא מעוניין לעבוד בו, אלא שלא יוכל למצוא כל עבודה המתאימה לנתוניו, ואת זה לא הראה המערער.

סוף דבר

אין חולק, כי כל הרשעה בפלילים עלולה לפגוע בנאשם שהורשע בה, אך אותה "פגיעה" הינה חלק בלתי נפרד מהענישה בגין מעשה פלילי, בין היתר על ידי הצהרה של החברה בדבר הסטייה של הנאשם מנורמת ההתנהגות הראויה שקבע המחוקק.

ובעניינו, כאמור לעיל, הפגיעה האפשרית במערער, אינה קונקרטית ואינה מצדיקה את ההימנעות מהרשעה, במיוחד כאשר הפגיעה באמון הציבור בגין הימנעות שכזו, עולה על הפגיעה האפשרית במערער עצמו. הנורמה החברתית איננה סובלת, במקרה שבפינו, את אי הרשעתו בדין של המערער, ולא ניתן "לוותר" על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים.

וכפי שציין בית המשפט קמא, הכלל הוא שכל מי שהודה בביצוע עבירה - דינו להיות מורשע. אי הרשעה הוא החריג, ועניינו של המערער אינו ראוי להיכנס בגדרי החריג הנ"ל. קביעה זו מעוגנת בהלכת בית המשפט העליון ואין מקום להתערב בה.

אשר על כן, לא מצאנו כי יש להורות על ביטול הרשעתו של המערער, והערעור נדחה.

**ניתן היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09 דצמבר 2020, במעמד
הצדדים.**

גיל דניאל, שופט

יואל עדן, שופט

**רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד**